

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Ο αριθμός των πλοίων που επιθεώρησε η Γαλλία από αυτά που κατέπλευσαν στους λιμένες της, ήτοι το 14,1 % (το 1999) και το 12,2 % (το 2000), είναι ανεπαρκής. Η έλλειψη προσωπικού δεν μπορεί να δικαιολογήσει τη μη τήρηση των υποχρεώσεων που υπέχει από το άρθρο 5, παράγραφος 1, της οδηγίας 95/21/EK.

(¹) Οδηγία 95/21/EK του Συμβουλίου, της 19ης Ιουνίου 1995, για την επιβολή, σχετικά με τη ναυσιπλοία που συνεπάγεται χρήση κοινοτικών λιμένων ή διέλευση από ύδατα υπό τη δικαιοδοσία κράτους μέλους, των διεθνών προτύπων για την ασφάλεια των πλοίων, την πρόληψη της ρύπανσης και τις συνθήκες διαβίωσης και εργασίας επί των πλοίων (έλεγχος του κράτους του λιμένα) (ΕΕ L 157, σ. 1).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 3 Δεκεμβρίου 2002

(Υπόθεση C-440/02)

(2003/C 19/43)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τη Μαρία Πατακιά και τον Claudio Loggi, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, στις 3 Δεκεμβρίου 2002, προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο: αφού απορρίψει οποιαδήποτε ένσταση ή οποιοδήποτε αντίθετο αίτημα ή ισχυρισμό,

— να διαπιστώσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία, παραλείποντας να θεσπίσει, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις που είναι αναγκαίες για να συμμορφωθεί προς την οδηγία 1999/42/EK (¹) του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Ιουνίου 1999, για τη θέσπιση συστήματος αναγνώρισης των προσόντων σχετικά με τις επαγγελματικές δραστηριότητες που καλύπτονται από τις οδηγίες ελευθέρωσης, καθώς και μεταβατικών μέτρων, και για τη συμπλήρωση του γενικού συστήματος αναγνώρισης των διπλωμάτων, ή, εν πάση περιπτώσει, παραλείποντας να τις κοινοποιήσει, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από την οδηγία αυτή·

— να καταδικάσει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Το άρθρο 249 ΕΚ, κατά το οποίο η οδηγία δεσμεύει κάθε κράτος μέλος στο οποίο απευθύνεται όσον αφορά το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, συνεπάγεται την υποχρέωση των κρατών μελών να τηρούν τις προθεσμίες που τάσσουν οι οδηγίες για τη μεταφορά τους στην εσωτερική έννομη τάξη. Η εν λόγω προθεσμία έληξε στις 31 Ιουλίου 2001 χωρίς η Ιταλική Δημοκρατία να έχει θεσπίσει τις αναγκαίες διατάξεις για να συμμορφωθεί προς την οδηγία την οποία αφορά η προσφυγή της Επιτροπής.

(¹) ΕΕ L 201 της 31.7.1999, σ. 77.

Αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το γαλλικό Conseil d'État με απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 2002 στην υπόθεση Société Caixa Bank France κατά Υπουργείου Οικονομίας, Οικονομικών και Βιομηχανίας

(Υπόθεση C-442/02)

(2003/C 19/44)

Με απόφαση της 6ης Νοεμβρίου 2002, η οποία περιήλθε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 5 Δεκεμβρίου 2002, το γαλλικό Conseil d'État στο πλαίσιο της διαφοράς μεταξύ Société Caixa Bank France και Υπουργείου Οικονομίας, Οικονομικών και Βιομηχανίας που εκκρεμεί ενώπιόν του, ζητεί από το Δικαστήριο την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως επί των εξής ερωτημάτων:

1. Συνιστά εμπόδιο στην ελευθερία εγκαταστάσεως η επιβαλλόμενη από κράτος μέλος απαγόρευση στα νομίμως εγκατεστημένα στην ημεδαπή τραπεζικά ιδρύματα να χορηγούν τόκο στις καταθέσεις όψεως και σε άλλα επιστρεπτέα κεφάλαια, λαμβανομένου υπόψη ότι η οδηγία 2000/12/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Μαρτίου 2000 (¹), δεν περιέχει συναφή ρύθμιση;
2. Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα, ποια είναι η φύση των λόγων γενικού συμφέροντος των οποίων θα μπορούσε να γίνει επίκληση για να δικαιολογηθεί ένα τέτοιο εμπόδιο;

(¹) Οδηγία 2000/12/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 20ής Μαρτίου 2000, σχετικά με την ανάληψη και την άσκηση δραστηριότητας πιστωτικών ιδρυμάτων (ΕΕ L 126, σ. 1).